

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 35, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1552](#) 02-11-2021

Vordering tot tenuitvoerlegging en bevelen van vervangende hechtenis die duur van niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt, artikel 6:6:21 Sv en artikel 22d Sr.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1572](#) 02-11-2021

Is buiten redelijke twijfel dat klaagster eigenaar is van de auto's?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1497](#) 02-11-2021

Schriftelijke afdoening klaagschrift zonder openbare behandeling in verband met COVID-19 (corona).

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1573](#) 02-11-2021

Rechtbank verklaart beklag ongegrond terwijl volgens officier van justitie strafvorderlijk belang zich niet tegen teruggave verzet. En kan rechtbank voorwaarden verbinden aan teruggave van in beslag genomen voorwerp?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1496](#) 02-11-2021

Is sprake van aantasting in persoon 'op andere wijze' als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1570](#) 02-11-2021

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep op de grond dat verdachte mogelijk geen weet heeft van zitting, door hof afgewezen met overweging dat niet aannemelijk is geworden dat verdachte daadwerkelijk in feitelijke onmogelijkheid is om aanwezig te zijn.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1594](#) 02-11-2021

Knijpen in billen van aangeefster door toiletmedewerker. Vindt verklaring van aangeefster voldoende steun in overige bewijsvoering?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1568](#) 02-11-2021

Schriftelijke afdoening klaagschrift zonder openbare behandeling in verband met COVID-19 (corona).

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1569](#) 02-11-2021

Waren verbalisanten bij de aanhouding van verdachte in rechtmatige uitoefening van hun bediening?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1592](#) 02-11-2021

Is verbalisant beledigd door de in enkelvoud geuite woorden ‘arrogante kankerlijer’?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1627](#) 02-11-2021

Artikel 225 Sr of artikel 231 Sr van toepassing? Is een rijbewijs uit een andere EU-lidstaat een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 231 Sr als de houder niet in Nederland woont? Is artikel 231 Sr ten opzichte van artikel 225 Sr een specialis in de zin van artikel 55 lid 2 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1623](#) 02-11-2021

Ontoereikende strafmotivering. Bevestiging van vonnis politierechter klopt niet nu er veranderde omstandigheden zijn ten opzichte van situatie in eerste aanleg.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1624](#) 02-11-2021

Zijn busjes pepperspray bestemd voor het treffen van personen met een giftige, verstikkende, weerloosmakende en/of traanverwekkende stof? Is het nemo tenetur-beginsel geschonden door aan bewezenverklaring van valsheid in geschrift mede ten grondslag te leggen dat verdachte ten onrechte geen melding heeft gemaakt van inkomsten uit strafbare feiten? Moet artikel 227b Sr worden aangemerkt als bijzondere strafbepaling ten opzichte van artikel 225 lid 1 Sr?

Annotatie

Wederspanningheid: verbalisant in rechtmatige uitoefening functie?

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

Unus testis aanranding van de eerbaarheid.

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Wederspanningheid: verbalisant in rechtmatige uitoefening functie?

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 2 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1569.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie wederspanningheid is bewezen verklaard, over de verwerping van het verweer dat de verbalisanten bij de aanhouding van de verdachte niet in de rechtmatige uitoefening van hun functie hebben gehandeld.

Het hof heeft de klacht samengevat en overwogen dat de verdediging ter terechtzitting in hoger beroep – kort en zakelijk weergegeven – heeft aangevoerd dat de verbalisanten bij de aanhouding van de verdachte niet in de rechtmatige uitoefening van hun functie hebben gehandeld. De verbalisanten hadden de rust moeten nemen om de verdachte uit haar zogenoemde high – veroorzaakt door het gebruik van lachgas – te laten komen.

Het hof overweegt hieromtrent dat uit het proces-verbaal van aanhouding blijkt dat de verdachte niet meewerkte aan, en zich bij haar aanhouding verzette. Het hof is van oordeel dat in een situatie als onderhavige niet van de verbalisanten kan worden verwacht dat zij rekening houden met het lachgasgebruik van de verdachte en de uitwerking daarvan, alvorens zij overgaan tot aanhouding van de verdachte. Het hof is derhalve van oordeel dat de verbalisanten handelden in de rechtmatige uitoefening van hun functie.

De Hoge Raad haalt artikel 180 Sr aan en overweegt dat de tenlastelegging op die bepaling toegesneden is en dat daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende woorden ‘werkzaam in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening’ in de betekenis die deze woorden hebben in die bepaling zijn gebruikt. De Hoge Raad overweegt dat bij het antwoord op de vraag of de ambtenaar ‘werkzaam in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening’ is, als uitgangspunt geldt dat de politieambtenaar die uitvoeringshandelingen verricht in het kader van de aanhouding van een verdachte, werkzaam is in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening als bedoeld in artikel 180 Sr. Bij de beoordeling of zich omstandigheden voordoen die tot het oordeel leiden dat de uitoefening van de bediening niet rechtmatig is, kan de strafrechter de noodzaak en proportionaliteit van

het desbetreffende overheidsoptreden betrekken (vgl. ECLI:NL:HR:2014:2919).

Het hof heeft vastgesteld dat de verbalisant na binnenkomst in de kamer van de verdachte haar heeft meegedeeld dat zij was aangehouden omdat zij haar moeder zou hebben mishandeld. Uit het door het hof gebruikte bewijsmiddel volgt verder dat de verbalisant heeft geprobeerd het gesprek met de verdachte aan te gaan, maar dat ze hem daarbij telkens in de rede viel. Daarop heeft de verbalisant de arm van de verdachte vastgepakt en – nadat de verdachte haar arm terugtrok – geprobeerd de verdachte op te laten staan door aan haar arm te trekken. Toen de verdachte opnieuw haar arm terugtrok heeft de verbalisant meer kracht gebruikt en de verdachte tegen de muur gedrukt. De Hoge Raad oordeelt dat de verwerping door het hof van het verweer dat de verbalisanten bij de aanhouding van de verdachte niet in de rechtmatige uitoefening van hun functie hebben gehandeld omdat geen sprake was van een dreigende situatie zodat zij het uitwerken van de effecten van het gebruik van lachgas hadden moeten afwachten, in het licht van deze gang van zaken – en gelet op de beperkte mate van de door de verbalisanten toegepaste dwang – niet onbegrijpelijk is.

ANNOTATIE

Unus testis aanranding van de eerbaarheid.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 2 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1594.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie feitelijke aanranding van de eerbaarheid is bewezen verklaard, onder meer over de motivering van het oordeel van het hof dat is voldaan aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder overwogen dat het van oordeel is dat op grond van de gebezigde bewijsmiddelen wettig bewezen is dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan de feitelijke aanranding van de eerbaarheid van de aangeefster, geboren in 2006. De verklaring van aangeefster, de verklaring van haar vriendin, hetgeen de verbalisant op de camerabeelden heeft waargenomen en ook verdachtes eigen verklaring zijn dermate concreet, gedetailleerd en in overeenstemming met elkaar dat het hof – niettegenstaande de stellige ontkenning van de verdachte – de verklaring van aangeefster geloofwaardig acht en de overtuiging heeft bekomen dat de verdachte het bewezen verklaarde heeft begaan.

De Hoge Raad overweegt dat volgens het tweede lid van artikel 342 Sv het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend kan worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling heeft betrekking op de tenlastelegging in haar geheel en niet op een onderdeel daarvan. Zij beoogt de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing te waarborgen, in die zin dat artikel 342 lid 2 Sv de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen als de door één getuige naar voren gebrachte feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het

geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BM2452).

De Hoge Raad overweegt dat het hof naast de verklaring van de aangeefster voor het bewijs heeft gebruikt (i) de verklaring van de verdachte dat hij werkzaam was bij de toiletten op het [A] in Den Haag, hij gesproken heeft met de aangeefster en hij haar de herentoiletten heeft gewezen omdat hij dacht dat zij een jongen was, (ii) de verklaring van getuige dat zij de aangeefster vanuit de toiletruimte huilend aan de telefoon had en dat de aangeefster 'helemaal in shock' was, en (iii) de beschrijving door een opsporingsambtenaar van camerabeelden waaruit volgt dat de aangeefster direct na het verlaten van de toiletruimte haar handen voor haar mond sloeg, waarbij het leek of zij overstuur was. Het hof heeft tot uitdrukking gebracht dat het de verklaring van de aangeefster geloofwaardig acht. Het hof is echter niet ingegaan op de vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan. De Hoge Raad oordeelt dat, gelet daarop en mede in aanmerking genomen wat de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep – in lijn met de door het hof voor het bewijs gebruikte verklaring van de verdachte – heeft aangevoerd met betrekking tot de mogelijke oorzaak van de door de aangeefster getoonde emoties, het kennelijke oordeel van het hof dat met de bewijsvoering aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, niet zonder meer begrijpelijk is.

RECHTSPRAAK

Zijn busjes pepperspray bestemd voor het treffen van personen met een giftige, verstikkende, weerloosmakende en/of traanverwekkende stof? Is het nemo tenetur-beginsel geschonden door aan bewezenverklaring van valsheid in geschrift mede ten grondslag te leggen dat verdachte ten onrechte geen melding heeft gemaakt van inkomsten uit strafbare feiten? Moet artikel 227b Sr worden aangemerkt als bijzondere strafbepaling ten opzichte van artikel 225 lid 1 Sr?

Zijn busjes pepperspray bestemd voor het treffen van personen met een giftige, verstikkende, weerloosmakende en/of traanverwekkende stof? Is het nemo tenetur-beginsel geschonden door aan bewezenverklaring van valsheid in geschrift mede ten grondslag te leggen dat verdachte ten onrechte geen melding heeft gemaakt van inkomsten uit strafbare feiten? Moet artikel 227b Sr worden aangemerkt als bijzondere strafbepaling ten opzichte van artikel 225 lid 1 Sr?

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring onder 2 ontoereikend is gemotiveerd voor zover deze inhoudt dat de verdachte zes busjes 'pepperspray (...) zijnde voorwerpen bestemd voor het treffen van personen met een giftige en/of verstikkende en/of weerloosmakende en/of traanverwekkende stof' voorhanden heeft gehad.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 26 lid 1 in verbinding met artikel 2 lid 1 categorie II onder 6° van de Wet Wapens en Munitie (hierna: WWM). Daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende uitdrukking

‘voorwerpen bestemd voor het treffen van personen met een giftige en/of verstikkende en/of weerloosmakende en/of traanverwekkende stof’ is gebruikt in de betekenis die deze uitdrukking heeft in artikel 2 lid 1 categorie II onder 6° WWM, namelijk dat de voorwerpen naar hun aard bestemd zijn voor het treffen van personen met een giftige en/of verstikkende en/of weerloosmakende en/of traanverwekkende stof (vgl. ten aanzien van art. 2 lid 1 categorie II onder 7° WWM HR 17 februari 2009, ECLI:NL:HR:2009:BG7763).

Voor zover het cassatiemiddel berust op de opvatting dat uitsluitend sprake kan zijn van een voorwerp als bedoeld in artikel 2 lid 1 categorie II onder 6° WWM als is vastgesteld dat het ten laste gelegde voorwerp een giftige, verstikkende, weerloosmakende en/of traanverwekkende stof bevat, faalt het, omdat die opvatting onjuist is. Het gaat er immers om of het een voorwerp betreft dat naar zijn aard bestemd is om personen te treffen met een giftige, verstikkende, weerloosmakende en/of traanverwekkende stof. De enkele omstandigheid dat een voorwerp mogelijk niet een zodanige stof bevat, brengt niet met zich dat die bestemming ontbreekt.

In aanmerking genomen dat uit de bewijsvoering volgt dat op elk van de aangetroffen busjes was vermeld dat het ‘pepperspray/(Oleoresin) Capsicum’ betrof, en de verdachte en zijn vrouw ieder hebben verklaard dat zij ter bescherming deze busjes pepperspray voorhanden hadden, is de bewezenverklaring voor zover deze inhoudt dat de verdachte zes ‘busjes pepperspray (...) zijnde voorwerpen bestemd voor het treffen van personen met een giftige en/of verstikkende en/of weerloosmakende en/of traanverwekkende stof’ voorhanden heeft gehad, toereikend gemotiveerd. Dat op een van de op 16 december 2011 aangetroffen busjes als houdbaarheidsdatum 31 december 2010 is vermeld, doet daaraan niet af.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Derde middel

Het cassatiemiddel klaagt allereerst dat het hof het onder meer in artikel 6 EVRM vervatte nemo tenetur-beginsel heeft geschonden door aan de bewezenverklaring onder 9 mede ten grondslag te leggen dat de verdachte ten onrechte geen melding heeft gemaakt van inkomsten uit strafbare feiten.

Blijkens de bewijsvoering heeft de verdachte, toen hij aanspraak maakte op een uitkering op grond van de Wet werk en bijstand, in de daarbij vereiste ‘inkomensverklaring WWB’ telkens op de vraag of hij – kort gezegd – inkomsten genoot als antwoord ‘Neen’ opgegeven, terwijl de verdachte op dat moment wel inkomsten genoot, zodat de gegeven antwoorden in strijd met de waarheid waren. Anders dan het cassatiemiddel betoogt, brengt de enkele omstandigheid dat het hof in de bewijsvoering daarbij tot uitdrukking heeft gebracht dat die inkomsten mede ‘inkomsten uit criminele activiteiten en het witwassen van gelden’ betroffen, niet met zich dat

het recht van de verdachte om zichzelf niet te belasten van zijn betekenis is ontgaan.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Het cassatiemiddel klaagt verder dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 225 lid 1 Sr, terwijl ten opzichte van die bepaling artikel 227b Sr als een bijzondere strafbepaling in de zin van artikel 55 lid 2 Sr moet worden aangemerkt.

De klacht berust op de opvatting dat de strafbepaling van artikel 227b Sr zich ten opzichte van artikel 225 lid 1 Sr, waarop het onder 9 ten laste gelegde is toegesneden, verhoudt als een bijzondere tot een algemene strafbepaling, in die zin dat in een geval als het onderhavige uitsluitend artikel 227b Sr mag worden toegepast. Deze opvatting is onjuist. Artikel 227b Sr bevat niet alle bestanddelen van artikel 225 lid 1 Sr, terwijl de wetsgeschiedenis, zoals weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 64 tot en met 66, geen aanknopingspunten bevat voor de opvatting dat artikel 227b Sr niettemin moet worden beschouwd als een bijzondere strafbepaling in de zin van artikel 55 lid 2 Sr.

Ook in zoverre faalt het cassatiemiddel.

Beslissing

De Hoge Raad (...) en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1624

Zaaknummer: 18/04784

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 26 WWM, 225 Sr, 227b Sr en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Ontoereikende strafmotivering. Bevestiging van vonnis politierechter klopt niet nu er veranderde omstandigheden zijn ten opzichte van situatie in eerste aanleg.

Ontoereikende strafmotivering. Bevestiging van vonnis politierechter klopt niet nu er veranderde omstandigheden zijn ten opzichte van situatie in eerste aanleg.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de strafmotivering.

Door in het onderhavige geval het vonnis van de politierechter 'kaal' (dat wil zeggen: zonder nadere motivering) te bevestigen, heeft het hof de strafoplegging ontoereikend gemotiveerd. De politierechter die in zijn vonnis als adres van de verdachte heeft opgenomen: zonder vaste woon- of verblijfplaats, heeft immers overwogen dat het opleggen van een taakstraf niet aan de orde was omdat de verdachte niet in Nederland woonde en naar eigen zeggen hier slechts op vakantie was, terwijl de raadvrouw in hoger beroep heeft aangevoerd dat de verdachte zich inmiddels in Nederland heeft gevestigd en in Nederland ook nog een postadres heeft opgegeven waar hij altijd bereikbaar is, en het hof in zijn arrest als adres van de verdachte een Nederlands adres heeft opgenomen.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1623

Zaaknummer: 20/03323

Rechters: J. de Hullu, A.E.M. Röttgering en C. Caminada

Advocaten: N. Roos

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Artikel 225 Sr of artikel 231 Sr van toepassing? Is een rijbewijs uit een andere EU-lidstaat een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 231 Sr als de houder niet in Nederland woont? Is artikel 231 Sr ten opzichte van artikel 225 Sr een specialis in de zin van artikel 55 lid 2 Sr?

Artikel 225 Sr of artikel 231 Sr van toepassing? Is een rijbewijs uit een andere EU-lidstaat een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 231 Sr als de houder niet in Nederland woont? Is artikel 231 Sr ten opzichte van artikel 225 Sr een specialis in de zin van artikel 55 lid 2 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het verweer dat het in de tenlastelegging onder 2 bedoelde Italiaanse rijbewijs onder de reikwijdte van artikel 231 Sr valt.

Volgens de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis – waarin onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds wettelijk erkende identiteitsbewijzen, zoals rijbewijzen, en anderzijds niet-erkende identiteitsbewijzen, zoals bibliotheekkaarten en universiteitspassen – is met de in artikel 231 lid 1 Sr gebruikte bewoordingen ‘als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht’ beoogd om niet-erkende identiteitsbewijzen uit te sluiten van de reikwijdte van artikel 231 Sr. Die bedoeling brengt echter niet mee dat artikel 231 Sr alleen toepasbaar is als de houder van een door een andere lidstaat van de Europese Unie afgegeven rijbewijs woonachtig is in Nederland. Ook verder is er geen grond die eis te stellen.

Het hof heeft geoordeeld dat het in de bewezenverklaring bedoelde Italiaanse rijbewijs niet kan worden aangemerkt als een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 231 Sr omdat de verdachte ten tijde van het ten laste gelegde niet in Nederland woonachtig was. Gelet op wat hiervoor is overwogen, geeft dat oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

In het licht van de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis moet artikel 231 Sr ten opzichte van artikel 225 Sr worden aangemerkt als een bijzondere strafbepaling in de zin van artikel 55 lid 2 Sr. Het hof heeft daarom ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 225 Sr. Voor zover

het cassatiemiddel hierover klaagt, is het gegrond. In aanmerking genomen dat het onder 2 bewezen verklaarde kan worden gekwalificeerd onder artikel 231 lid 2 Sr, welke bepaling hetzelfde strafmaximum kent als artikel 225 lid 2 Sr, heeft de verdachte echter onvoldoende belang bij vernietiging van de uitspraak van het hof.

Gelet hierop is bespreking van het restant van het cassatiemiddel en het daarmee verband houdende verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet nodig.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1627

Zaaknummer: 20/02494

Rechters: V. van den Brink, M. Kuijer en T. Kooijmans

Advocaten: Y. Moskowicz

Wetsartikelen: 225 Sr en 231 Sr

RECHTSPRAAK

Is verbalisant beledigd door de in enkelvoud geuite woorden ‘arrogante kankerlijer’?

Is verbalisant beledigd door de in enkelvoud geuite woorden ‘arrogante kankerlijer’?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping van het verweer dat de in enkelvoud geuite beledigende woorden ‘arrogante kankerlijer’ niet waren gericht tegen verbalisant [verbalisant 2].

Het cassatiemiddel stelt dat uit de gebruikte bewijsmiddelen de ten laste gelegde belediging van [verbalisant 2] niet kan worden afgeleid. De juistheid van deze stelling kan in het midden blijven. Ook als deze klacht gegrond zou zijn, leidt dit bij gebrek aan belang niet tot cassatie, omdat de aard en de ernst van hetgeen is bewezen verklaard in hun geheel beschouwd niet worden aangetast indien de belediging van [verbalisant 2] uit de bewezenverklaring zou vervallen.

Het cassatiemiddel is in zoverre tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1592

Zaaknummer: 20/02747

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: C. Grijzen

Wetsartikelen: 266 Sr en 267 Sr

RECHTSPRAAK

Waren verbalisanten bij de aanhouding van verdachte in rechtmatige uitoefening van hun bediening?

Waren verbalisanten bij de aanhouding van verdachte in rechtmatige uitoefening van hun bediening?

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van het verweer dat de verbalisanten bij de aanhouding van de verdachte niet in de rechtmatige uitoefening van hun functie hebben gehandeld.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 180 Sr. Daarom moet worden aangenomen dat de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende woorden ‘werkzaam in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening’ zijn gebruikt in de betekenis die deze woorden hebben in die bepaling.

Bij het antwoord op de vraag of de ambtenaar ‘werkzaam in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening’ is, geldt als uitgangspunt dat de politieambtenaar die uitvoeringshandelingen verricht in het kader van de aanhouding van een verdachte, werkzaam is in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening als bedoeld in artikel 180 Sr. Bij de beoordeling of zich omstandigheden voordoen die tot het oordeel leiden dat de uitoefening van de bediening niet rechtmatig is, kan de strafrechter de noodzaak en proportionaliteit van het desbetreffende overheidsoptreden betrekken (vgl. HR 7 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:2919).

Het hof heeft vastgesteld dat de verbalisant [verbalisant 1] na binnenkomst in de kamer van de verdachte haar heeft meegedeeld dat zij was aangehouden omdat zij haar moeder zou hebben mishandeld. Uit het door het hof gebruikte bewijsmiddel volgt verder dat de verbalisant heeft geprobeerd het gesprek met de verdachte aan te gaan, maar dat ze hem daarbij telkens in de rede viel. Daarop heeft de verbalisant de arm van de verdachte vastgepakt en – nadat de verdachte haar arm terugtrok – geprobeerd de verdachte op te laten staan door aan haar arm te trekken. Toen de verdachte opnieuw haar arm terugtrok heeft de verbalisant meer kracht gebruikt en de verdachte tegen de muur gedrukt. De verwerping door het hof van het verweer dat de verbalisanten bij de aanhouding van de verdachte niet in de rechtmatige uitoefening van hun functie hebben gehandeld omdat geen sprake was van een dreigende situatie zodat zij

het uitwerken van de effecten van het gebruik van lachgas hadden moeten afwachten, is in het licht van deze gang van zaken – en gelet op de beperkte mate van de door de verbalisanten toegepaste dwang – niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1569

Zaaknummer: 20/02026

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: Hoste, J.A. J.A. Hoste

Wetsartikelen: 180 Sr

RECHTSPRAAK

Schriftelijke afdoening klaagschrift zonder openbare behandeling in verband met COVID-19 (corona).

Schriftelijke afdoening klaagschrift zonder openbare behandeling in verband met COVID-19 (corona).

Het cassatiemiddel klaagt in de kern dat geen openbare behandeling van het klaagschrift heeft plaatsgevonden. Daartoe wordt aangevoerd dat de raadvrouw van de klager niet heeft ingestemd met het afzien van een mondelinge behandeling.

Op grond van artikel 23 lid 2 Sv moeten door de raadkamer het openbaar ministerie, de verdachte en andere procesdeelnemers worden gehoord, althans hiertoe worden opgeroepen, tenzij anders is voorgeschreven. Op grond van artikel 552a lid 7 Sv dient het klaagschrift tijdens een openbare raadkamerzitting te worden behandeld.

Uit de beschikking van de rechtbank volgt dat geen openbare raadkamerzitting heeft plaatsgehad. Mede gelet op het procesverloop in deze zaak – in het bijzonder de omstandigheid dat niet is gebleken dat de rechtbank duidelijkheid heeft verschaft over de vraag of instemming door de raadvrouw met een ‘schriftelijke ronde’ met zich bracht dat de klager daarmee ook afstand deed van het recht op een mondelinge behandeling – leidt dit verzuim tot cassatie.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1568

Zaaknummer: 20/01642

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: F.A. ten Berge

Wetsartikelen: 23 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Knijpen in billen van aangeefster door toiletmedewerker. Vindt verklaring van aangeefster voldoende steun in overige bewijsvoering?

Knijpen in billen van aangeefster door toiletmedewerker. Vindt verklaring van aangeefster voldoende steun in overige bewijsvoering?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het oordeel van het hof dat is voldaan aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv, ontoereikend is gemotiveerd.

Volgens het tweede lid van artikel 342 Sv kan het bewijs dat de verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, door de rechter niet uitsluitend worden aangenomen op de verklaring van één getuige. Deze bepaling heeft betrekking op de tenlastelegging in haar geheel en niet op een onderdeel daarvan. Zij beoogt de deugdelijkheid van de bewijsbeslissing te waarborgen, in die zin dat artikel 342 lid 2 Sv de rechter verbiedt tot een bewezenverklaring te komen als de door één getuige naar voren gebrachte feiten en omstandigheden op zichzelf staan en onvoldoende steun vinden in ander bewijsmateriaal. De vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar vereist een beoordeling van het concrete geval. De Hoge Raad kan daarom geen algemene regels geven over de toepassing van artikel 342 lid 2 Sv, maar daarover slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid geven door het beslissen van concrete gevallen. Opmerking verdient nog dat het bij de beoordeling in cassatie of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, van belang kan zijn of de feitenrechter zijn oordeel dat dat het geval is, nader heeft gemotiveerd (vgl. HR 13 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM2452).

Het hof heeft naast de verklaring van de aangeefster voor het bewijs gebruikt (i) de verklaring van de verdachte dat hij werkzaam was bij de toiletten op het [A] in Den Haag, hij gesproken heeft met de aangeefster en hij haar de herentoiletten heeft gewezen omdat hij dacht dat zij een jongen was, (ii) de verklaring van getuige [betrokkene 1] dat zij de aangeefster vanuit de toiletruimte huilend aan de telefoon had en dat de aangeefster 'helemaal in shock' was, en (iii) de beschrijving door een opsporingsambtenaar van camerabeelden waaruit volgt dat de aangeefster direct na het verlaten van de toiletruimte haar handen voor haar mond sloeg,

waarbij het leek of zij overstuur was.

Het hof heeft in de overweging tot uitdrukking gebracht dat het de verklaring van de aangeefster geloofwaardig acht. Het hof is echter niet ingegaan op de vraag of aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan. Gelet daarop en mede in aanmerking genomen wat de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep – in lijn met de door het hof voor het bewijs gebruikte verklaring van de verdachte – heeft aangevoerd met betrekking tot de mogelijke oorzaak van de door de aangeefster getoonde emoties, is het kennelijke oordeel van het hof dat aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv is voldaan, niet zonder meer begrijpelijk.

Het cassatiemiddel slaagt in zoverre. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug de zaak naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1594

Zaaknummer: 20/03435

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: G. van der Steen

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep op de grond dat verdachte mogelijk geen weet heeft van zitting, door hof afgewezen met overweging dat niet aannemelijk is geworden dat verdachte daadwerkelijk in feitelijke onmogelijkheid is om aanwezig te zijn.

Aanhoudingsverzoek gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep op de grond dat verdachte mogelijk geen weet heeft van zitting, door hof afgewezen met overweging dat niet aannemelijk is geworden dat verdachte daadwerkelijk in feitelijke onmogelijkheid is om aanwezig te zijn.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

In het geval waarin de raadsman op de terechtzitting aangeeft dat hij niet weet waarom de verdachte niet is verschenen en dat hij het mogelijk acht dat de verdachte geen weet heeft van de zitting, en om die reden een aanhoudingsverzoek doet met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of ten behoeve van het alsnog verkrijgen van de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging, is voor de beoordeling van zo'n verzoek – naast wat daarover is overwogen in onder meer HR 12 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1737 – het volgende van belang.

De aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde omstandigheid dat de verdachte (mogelijk) geen weet heeft van de zitting, kan zonder meer als 'niet aannemelijk' worden beoordeeld indien de dagvaarding of oproeping voor de terechtzitting in persoon is betekend. Dan kan de rechter het verzoek reeds op deze grond afwijzen.

Indien de dagvaarding of de oproeping weliswaar niet in persoon is uitgereikt, maar wel op rechtsgeldige wijze – dat wil zeggen: in overeenstemming met de ter zake geldende wettelijke

voorschriften (art. 36a-36n Sv) alsmede de in de rechtspraak van de Hoge Raad tot uitdrukking gebrachte regels (vgl. in het bijzonder HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163) – is betekend, kan de rechter dat verzoek niet op die enkele grond afwijzen. Uit zo'n betekening volgt immers niet zonder meer dat de verdachte op de hoogte is van de zitting. In dat geval is een afwijzing van het verzoek tot aanhouding op de grond dat de aan dat verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is, alleen mogelijk indien op basis van andere omstandigheden kan worden vastgesteld dat de verdachte daadwerkelijk weet heeft van de zitting.

Indien niet kan worden vastgesteld dat de verdachte daadwerkelijk weet heeft van de zitting, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid op de terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde gronden moeten worden betrokken, dient de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk te geven in de motivering van zijn beslissing. (Vgl. HR 7 juli 2020, ECLI:NL:HR:2020:1158.)

Bij die belangenafweging kan betekenis toekomen aan de omstandigheid dat de dagvaarding of de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep op rechtsgeldige wijze, zij het niet in persoon, is betekend. Zoals tot uitdrukking is gebracht in HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, r.o. 3.36-3.37, mag dan immers van de verdachte die hoger beroep instelt en prijs stelt op berechting op tegenspraak, worden verwacht dat hij de in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen neemt om te voorkomen dat de appeldagvaarding hem niet bereikt of de inhoud daarvan hem niet bekend wordt. Tot die maatregelen kan in elk geval worden gerekend dat de verdachte zich bereikbaar houdt voor zijn raadsman – die uit eigen hoofde een afschrift van de appeldagvaarding ontvangt indien hij zich in hoger beroep heeft gesteld – opdat de verdachte in voorkomende gevallen (ook) langs die weg van het tijdstip van behandeling van zijn zaak op de hoogte komt. Het kennelijk niet treffen door de verdachte van dergelijke in het maatschappelijk verkeer gebruikelijke maatregelen kan de rechter in hoger beroep – naast andere factoren die daarvoor van belang kunnen zijn, zoals het procesverloop en het gewicht van de zaak – in de vereiste belangenafweging betrekken. (Vgl. HR 9 juli 2019, ECLI:NL:HR:2019:1142.)

Het hof heeft het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting omdat de verdachte mogelijk geen weet heeft van de zitting, afgewezen op de grond dat 'niet

aannemelijk is geworden dat de verdachte daadwerkelijk in de feitelijke onmogelijkheid is om aanwezig te zijn'. Nu het hof niet heeft vastgesteld dat de verdachte op de hoogte is geraakt van de datum van de zitting, had het hof de hiervoor bedoelde afweging moeten maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen, waarbij het betekenis had kunnen toekennen aan de omstandigheid zoals hiervoor genoemd. Het hof heeft er echter niet blijk van gegeven die afweging te hebben gemaakt. Het hof heeft daarom de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1570

Zaaknummer: 20/02074

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en M. Kuijer

Advocaten: R.I. Takens en Wouters, T.P.A.M. T.P.A.M. Wouters

Wetsartikelen: 279 Sv en 281 Sv

RECHTSPRAAK

Is sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW?

Is sprake van aantasting in persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 aanhef en onder b BW?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel, wat betreft de immateriële schade.

In zijn arrest van 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793 heeft de Hoge Raad, onder verwijzing naar HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376, het volgende overwogen:

‘Van de [in art. 6:106, aanhef en onder b, BW] bedoelde aantasting in de persoon “op andere wijze” is in ieder geval sprake indien de benadeelde partij geestelijk letsel heeft opgelopen. Degene die zich hierop beroept, zal voldoende concrete gegevens moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval psychische schade is ontstaan. Daartoe is vereist dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel kan worden vastgesteld. Ook als het bestaan van geestelijk letsel in voornoemde zin niet kan worden aangenomen, is niet uitgesloten dat de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde, meebrengen dat van de in art. 6:106, aanhef en onder b, BW bedoelde aantasting in zijn persoon “op andere wijze” sprake is. In zo een geval zal degene die zich hierop beroept de aantasting in zijn persoon met concrete gegevens moeten onderbouwen. Dat is slechts anders indien de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen.

Van een aantasting in de persoon “op andere wijze” als bedoeld in art. 6:106, aanhef en onder b, BW is niet reeds sprake bij de enkele schending van een fundamenteel recht.’

Het hof heeft geoordeeld dat de aard en de ernst van de bewezen verklaarde verkrachting meebrengen dat de nadelige gevolgen voor de benadeelde partij [benadeelde] zozeer voor de hand liggen, dat van een aantasting in de persoon ‘op andere wijze’ sprake is. Dit oordeel

getuigt in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1496

Zaaknummer: 20/01982

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: Stevens, S.W.M. S.W.M. Stevens en T.K. Dik

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Rechtbank verklaart beklag ongegrond terwijl volgens officier van justitie strafvorderlijk belang zich niet tegen teruggave verzet. En kan rechtbank voorwaarden verbinden aan teruggave van in beslag genomen voorwerp?

Rechtbank verklaart beklag ongegrond terwijl volgens officier van justitie strafvorderlijk belang zich niet tegen teruggave verzet. En kan rechtbank voorwaarden verbinden aan teruggave van in beslag genomen voorwerp?

De rechtbank heeft vastgesteld dat onder de klaagster op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op de in het klaagschrift bedoelde hond. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo nee, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. In dit laatste geval moet het klaagschrift van de beslagene ongegrond worden verklaard en kan, mits de hiervoor bedoelde ander zelf een klaagschrift heeft ingediend, de teruggave aan die rechthebbende worden gelast. (Vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.8.)

Ingevolge artikel 116 lid 1 Sv doet het openbaar ministerie de in beslag genomen voorwerpen teruggeven aan de beslagene, zodra het belang van strafvordering zich daartegen niet meer verzet. In het systeem van de wet ligt aldus besloten dat, indien het openbaar ministerie bij de behandeling van een beklag als bedoeld in artikel 552a Sv te kennen geeft van oordeel te zijn dat het belang van strafvordering zich niet meer tegen de gevraagde teruggave verzet, de rechter, zonder zelf in een beoordeling van dit laatste punt te treden, op het klaagschrift dient te beslissen. (Vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.10.)

Volgens het proces-verbaal heeft de officier van justitie zich tijdens de behandeling in raadkamer op het standpunt gesteld dat het strafvorderlijk belang zich niet verzet tegen

teruggave van de in beslag genomen hond. Gelet op wat hiervoor is overwogen, had de rechtbank daarom niet mogen treden in een beoordeling of het belang van strafvordering zich niet meer tegen de gevraagde teruggave verzet.

Het cassatiemiddel is gegrond.

Met het oog op de verdere afdoening van de zaak merkt de Hoge Raad op dat de wet niet voorziet in de mogelijkheid dat de rechter die oordeelt over een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a lid 1 Sv voorwaarden verbindt aan de teruggave van een in beslag genomen voorwerp.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1573

Zaaknummer: 21/03135

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: J. Biemond

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Schriftelijke afdoening klaagschrift zonder openbare behandeling in verband met COVID-19 (corona).

Schriftelijke afdoening klaagschrift zonder openbare behandeling in verband met COVID-19 (corona).

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat geen openbare behandeling van het klaagschrift heeft plaatsgevonden.

Op grond van artikel 23 lid 2 Sv moeten door de raadkamer het openbaar ministerie, de verdachte en andere procesdeelnemers worden gehoord, althans hiertoe worden opgeroepen, tenzij anders is voorgeschreven. Op grond van artikel 552a lid 7 Sv dient het klaagschrift tijdens een openbare raadkamerzitting te worden behandeld.

Uit de beschikking van de rechtbank volgt dat geen openbare raadkamerzitting heeft plaatsgehad. Dit verzuim leidt echter niet tot cassatie. Uit de correspondentie volgt dat de door de griffier van de rechtbank aan de raadsman voorgestelde 'schriftelijke afdoening' van het klaagschrift verband houdt met de uitbraak van de epidemie van COVID-19 en de in dat verband door de rechtbank getroffen maatregelen. Tegen die achtergrond heeft de raadsman in zijn schriftelijke reactie ingestemd met de in deze zaak gevolgde behandelingswijze van het klaagschrift. Gelet hierop, en in aanmerking genomen dat de schriftuur geen toelichting bevat met betrekking tot het belang van de klager bij cassatie en ook overigens niet is gebleken van een dergelijk belang, is de klacht dat het klaagschrift niet op een openbare raadkamerzitting is behandeld tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1497

Zaaknummer: 20/03698

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 23 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Is buiten redelijke twijfel dat klaagster eigenaar is van de auto's?

Is buiten redelijke twijfel dat klaagster eigenaar is van de auto's?

Het cassatiemiddel klaagt over de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Bij de beoordeling van het cassatiemiddel moet worden vooropgesteld dat de rechter in een geval als het onderhavige, waarin op de voet van artikel 94a Sv beslag is gelegd en een derde in een beklagprocedure op de voet van artikel 552a Sv om teruggave verzoekt, als maatstaf moet aanleggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat die derde als eigenaar van dat in beslag genomen voorwerp moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blijk moet geven. Indien die derde als eigenaar wordt aangemerkt zal de rechter tevens moeten onderzoeken, en daarvan blijk moeten geven, of zich de situatie van artikel 94a lid 4 of 5 Sv voordoet (vgl. HR 20 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2144).

Bij de beantwoording van de vraag of buiten redelijke twijfel is dat de klager eigenaar is van een onder een ander in beslag genomen voertuig, is niet doorslaggevend of dat voorwerp in het kentekenregister op de naam van de klager is gesteld (vgl. HR 6 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV3452).

De rechtbank heeft geoordeeld dat niet buiten redelijke twijfel is dat de klaagster eigenaar is van de drie auto's die onder [betrokkene 1] in beslag zijn genomen. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat uit de op naam van de klaagster afgegeven kentekenbewijzen niet zonder meer het eigendom van de auto's blijkt en dat de klaagster haar stelling dat zij als eigenaar van de auto's moet worden aangemerkt onvoldoende heeft onderbouwd, mede in het licht van de omstandigheid dat niet is gebleken dat de klaagster eerder – in het bijzonder in de eerdere beklagprocedure in 2010 – heeft gesteld dat zij eigenaar is van de auto's. Het aldus gemotiveerde oordeel van de rechtbank getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is in het licht van de door de rechtbank vastgestelde feiten, onder meer betreffende de financiële positie van de klaagster zoals door haar opgegeven in haar verklaring van 20 juni 2011, niet onbegrijpelijk. Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt is het tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1572

Zaaknummer: 20/02663

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: S.T. van Berge Henegouwen

Wetsartikelen: 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Vordering tot tenuitvoerlegging en bevelen van vervangende hechtenis die duur van niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt, artikel 6:6:21 Sv en artikel 22d Sr.

Vordering tot tenuitvoerlegging en bevelen van vervangende hechtenis die duur van niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt, artikel 6:6:21 Sv en artikel 22d Sr.

Het cassatiemiddel heeft betrekking op de toewijzing van de vordering tot tenuitvoerlegging van de in de zaak met parketnummer 22-002684-12 voorwaardelijk opgelegde gevangenisstraf en de omzetting daarvan in een taakstraf. Het klaagt dat de duur van de vervangende hechtenis die door het hof is vastgesteld, de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt.

Op grond van artikel 6:6:21 lid 1 Sv kan de rechter gelasten dat de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf alsnog geheel of gedeeltelijk zal worden ten uitvoer gelegd. De wet voorziet niet in de mogelijkheid dat de rechter zal gelasten dat een vrijheidsstraf zal worden ten uitvoer gelegd die van langere duur is dan de niet ten uitvoer gelegde straf. Een redelijke wetsuitleg brengt mee dat het de rechter ook niet vrijstaat, als hij op grond van artikel 6:6:21 lid 2 Sv in plaats van de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf de tenuitvoerlegging van een taakstraf gelast, vervangende hechtenis te bevelen waarvan de duur langer is dan de duur van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf. (Vgl., met betrekking tot art. 14g lid 1 (oud) Sr, HR 5 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:834.)

Hieruit volgt dat het cassatiemiddel terecht is voorgesteld. De Hoge Raad zal zelf bepalen dat in de zaak met parketnummer 22-002684-12 de vervangende hechtenis twee weken belooft.

Opmerking verdient nog het volgende. Het bevelen van een vervangende hechtenis waarvan de duur die van de niet ten uitvoer gelegde vrijheidsstraf overstijgt, vormt een onmiddellijk kenbare fout die zich voor eenvoudig herstel leent door de rechter(s) die op de zaak heeft/hebben gezeten, overeenkomstig de beslissingen van de Hoge Raad in de arresten van 6

juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BJ7243 en 12 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1478. Deze wijze van herstel verdient de voorkeur, omdat daardoor op korte termijn en op een eenvoudige wijze ondubbelzinnig duidelijkheid komt te bestaan over de voor tenuitvoerlegging vatbare straffen. (Vgl. HR 5 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:834.)

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de vervangende hechtenis ten aanzien van de in de zaak met parketnummer 22-002684-12 bevolen tenuitvoerlegging van een taakstraf, bepaalt dat de duur van die vervangende hechtenis twee weken belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 02-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1552

Zaaknummer: 20/02297

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6:6:21 Sv en 22d Sr